

til en Formueskat og oven i Købet med progressiv Skala. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade kan betegnes saaledes, at der i det af Regeringen forelagte Forslag er Spor af Imødekommen mod de Anskuelse, der stærkt gjorde sig gældende i dette Ting, og endogsaa i Fællesudvalget i de vidtgaaende Bestræbelser fra Landstingets Side, for at komme til et Resultat i forrige Samling, hvad der mislykkedes af Grunde, som vel ligge tydeligt nok for, men som jeg dog ikke gerne vil berøre her.

For Øjeblikket er det jo særlig Indkomst- og Formueskatten til Staten, der ligger for, og med Hensyn til den skal jeg udtale, at jeg for mit Vedkommende meget beklager, ligesom det ærede Medlem (P. G. C. Jensen), der først havde Ordet, at alt Hensyn til at gaa til Kilderne ved Beskatningen er skudt til Side. Jeg havde troet, at naar man først var naaet til det Maal, som der saa ihærdigt har været arbejdet paa fra det andet Tings Side gennem en Række af Aar, det man nu har indøvet sig i at kalde „Systemskiftet“, saa vilde ogsaa Behandlingen af de enkelte, særlig de vigtige, organisatoriske Love kunne finde Sted alene under Hensyn til Sagernes Beskaffenhed i og for sig og ikke under Hensyn til, hvor virksom Behandlingen kunde være for at naa det store Hovedmaal. Deri har jeg følt mig skuffet hidindtil, men jeg har dog ikke ganske opgivet Haabet om, at man ved videre Forhandling kan komme til at behandle Sagen efter den store Betydning, den har, at man kan komme til at behandle den alene efter Hensynet til Sagens egen Beskaffenhed, det man kalder sagligt. Den store Betydning, denne Sag har, lægger jeg ganske særlig deri, at det jo ikke er en Lov, som bestemmer, at man paa den og den Maade skal skaffe flere, eller færre Millioner til Veje. Nej, det, det gælder om, er at lægge Grunden til et nyt Skattesystem her i Landet, det er Spørgsmaalet, om og *hvorledes* vi skulle afløse det gamle Grundlag for hele vort faste Skattesystem, der blev lagt netop for hundrede Aar siden gennem Forordningen af 1ste Oktober 1802. For mig er Hovedsagen den, at man, naar man gaar til en saadan Afløsning, ogsaa lægger et Grundlag, der kan bære, et Grundlag, som, om det end ikke naar Hundrearsjubilaet saaledes som det gamle, saa dog kan bære mindst en Menneskealder og ikke bliver blot en opportunistisk Lov. En saadan kan jeg ikke være med til. Det var gaa-

ende ud fra denne Betragtning, at jeg i Fjor villigt sluttede mig til Ønsket om, at man ved en Reform af vore gamle Grundskatter skulde gaa til Bunds, afskaffe dem og bygge op paa noget nyt. Uden det kunde jeg selvfølgelig ikke have været med til, hvad den højtærede Minister med Rette betegnede som Afskaffelse af Skatter, man hidtil havde betragtet som ganske urørlige. Dette gælder særlig om Gammel-skatten, men det er klart, at man ikke kunde komme til et helt nyt Grundlag, uden ogsaa at tage Gammelskatten med, man kunde ikke ophæve hele Bygningsafgiften og kun den Del af Hartkornsskatterne, som var et Sidestykke til Bygningsafgiften. Altsaa vilde man noget nyt, maatte man rydde Bunden først, men naar man skal bygge den ny Bygning, saa gælder det — det gentager jeg — at lægge en fast og solid Bund, som kan bære. Hvad ser man nu i dette Forslag? Tror man, at saadanne Bestemmelser om, hvorledes en Person skal behandles nu i Skattehenseende, er noget, som kan bære? Det kan det efter min Mening ikke. Jeg kunde neppe for mit Vedkommende gaa saa vidt i Forsøg paa at bygge det ny op, naar det ikke var fremkommet samtidig med et Formue- og Indtægtsbeskatningssystem, som har vist sin Holdbarhed i det Land, der har været længst kendt med dette System, og hvor det har holdt i over 60 Aar og bærer endnu. Dette Indkomstskattesystem havde jeg ventet, den ærede Finansminister havde haft Interesse for, men jeg frygter for, at jeg er paa Vildspor. Det har vist sig i England, at dette Skattesystem har kunnet bære — der er sket Smaaforandringer, det er rigtigt, men i Hovedsagen er det det gamle, det, at man søger til Kilderne, hvor man kan finde dem, og kun søger til Personerne, hvor man ikke kan komme til Kilderne. Grunden til, at jeg har ment, den ærede Finansminister vilde være villig dertil, er den, at det ikke alene er holdbart, men ogsaa har en stor Smidighed. Det er bekendt, hvor let man har haft i England ved at skaffe Penge. Procenten er, som bekendt, bevægelig, den er nu kommen højt op. I de sidste Aar, hvor England har trængt til Penge, har det hentet en stor Del af disse Penge ganske simpelt ved paa Finansloven at vedtage en Forhøjelse af Indkomsskatten. Det gaar overordentlig let med den Ting. Jeg vil spørge enhver, om man tror, at det Formue- og Indkomstskattesystem, her er bragt til Veje er brugeligt i den Henseende. Der skal